

ПРОТИВООТТОВА

ГЕОРГИ ДАРАКЧИЕВ

ПРОТИВООТРОВА

Артлайн Студиос
София, 2020

Тази творба е художествено произведение. Описаните имена, персонажи, места и случки са продукт на въображението на автора.

Всички изказвания, случки, описания, информация и материали от всякакъв друг вид, съдържащи се в произведението, са само и единствено с цел забавление и не трябва да се разчита на тяхната точност, нито да бъдат правени опити да бъдат възпроизведени, тъй като това може да доведе до наранявания.

Всички права запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде ползвана или възпроизвеждана без изричното знание и писменото позволение на издателя.

ПРОТИВООТГОВА

Студиото на А 2020

Всички права запазени.

Автор: Георги Даракчиев

Редактор: Боряна Даракчиева

Корица: Георги Мерамджиев

Предпечат и печат: Студиото на А

Издател: Студиото на А

България, София 1421

кв. Лозенец, ул. „Червена стена“ №4

тел. +359 2 411 00 02

artline-store.net

facebook.com/ArtlineStudios.LTD

artline@artline-comics.net

ISBN 978-619-193-205-4

Съдържание

Предговор	7
Не казвай сбогом, моя красавице	15
Робин Милостивия	43
Арденският призрак	85
Лице на прозореца	97
Смъртта е нещо относително	113
Коджиро	121
Малките детайли	137
Противоотрова	147

Предговор

Рецепта за противоотрова

С Георги Даракчиев ни свързва едно от ония приятелства, в които хората си допадат от пръв поглед, а след това постепенно откриват и добавят все нови общи неща. Тъй като в случая „хората“ са уж божем писатели, този пръв поглед беше върху онова, което сме написали. Четейки всяко следващо от неговите произведения, пред мен постепенно се очертаваше образът на един търсещ, мислещ и ерудиран човек; творец със собствено лице и глас, който има какво да каже на читателя и го прави по свой, запомнящ се начин.

Да пишеш и да се издаваш в България е неблагодарна работа. Да пишеш добра проза освен това е и трудно.

Първо, защото добра проза поначало се пише трудно, и второ, защото критериите отдавна са сринати и все по-малко читатели правят разлика между доброто и останалото писане.

Георги пише фантастика, като предпочитанията му клонят към научната, „твърда“ разновидност на жанра. Очевиден е и интересът му към историята, в това число и военната. А също и към литературата като вид познание сама по себе си, както и към много други неща. Не всичките му произведения обаче могат да бъдат побрани в някакви рамки, пък и едва ли е нужно да се разделят по този начин – все още важи адски баналното, но и вярно твърдение, че всички жанрове са добри, освен скучният.

Литературата може да е вид измислица, но не всяка измислица е литература. Магията на литературата е в това да създаде реалност, която да съществува, поне за времето, в което читателят пребивава в нея. Реалност, чиито елементи и явления са така свързани, че изглеждат истински и биха могли да се случат така, както писателят ги е разказал.

Мисля, че прозата на Георги е напълно лишена от някои характерни за новата българска фантастика недостатъци и този първи негов сборник е едно от малките изключения сред основния поток. Утвърждаването идва и чрез саморазграничаване и може би е символично, че в тия осем разказа няма нито един български сюжет. Какво да се прави, няма нужда да се лъжем – доброто писане наистина е трудно и почти безперспективно занимание в България. Но, както се казва, прави каквото трябва, а да става каквото ще. Георги е от хората, които въпреки

всичко не се отказаха от доброто писане, и част от резултата на неговата работа сега е пред нас.

И по няколко думи за всеки от разказите. Чел съм ги всичките още преди събирането им в една книга, някои и в различни варианти, тъй че добре ги познавам, но ще се постарая да не развалям вашето първо четене с издаване на важни тайни.

„Не казвай сбогом, моя красавице“, отварящият сборника разказ, е трибют към Реймънд Чандлър, както става ясно още от посвещението. Частен детектив на име Фил Морети получава задача от господин Богат-и-Влиятелен да издири красивата му дъщеря. Преплитат се имена и сюжетни линии от най-известните книги на Чандлър, а действието се развива сред калифорнийска смесица от английски и испански названия... Е, човек би казал, че фенфикшънът си е законен жанр. Но постепенно се включват детайли, от които става ясно, че Георги ни води през свой свят, много подобен на нашия и същевременно друг. Все пак и тук има атмосфера като от 1930-те години, хубава музика, хубава жена, по някое хубаво питие, опасност... и оная пружинка, връщаща главата изправена след всеки удар, по която легендарният детектив Филип Марлоу може да бъде разпознат винаги, под всяко име и под всяка луна... И накрая всички светове се свързват и заплитат чрез любовта, която не може да умре. Познаването на „Големият сън“ и „Сбогом, моя красавице“ не е задължително за изживяване на приключението, но помага за разбиране на литературните препратки. Един хубав трибют, в който познати герои продължават битието си в онова пространство, от което писателите понякога получават съобщения.

Дали има нещо общо между Айзък Азимов и Уолтър Скот? Като че не кой знае колко. Е, вярно, че и двамата присъстват върху книжните лавици на много юноши. Обаче я чакайте... на кои герои на Азимов приличат рицарите на Уолтър Скот? В „Робин Милостивия“, чието действие преминава през няколко епохи, ще срещнете и рицари, и роботи. Както и неизбежните злодеи, а също и виртуозен китарен рокендрол, и една странна картина на ренесансов майстор. И тук имаме нещо като детективно разследване, продължаващо през вековете, но всяко откритие в него води до нов въпрос. Това е едно от многопластовите, дълго обмисляни произведения на Георги, изпълнено с характерните за него внимание към детайла и пълнота на атмосферата. То ни кара да погледнем себе си – хората, малко отстрани и да видим, че понякога добротата и магията на изкуството ни изглеждат като нещо извън нас, като дошли от някъде другаде. Но поне сме любопитни и не спираме да търсим отговора, независимо дали се возим в пътническа карета или в „Тесла“.

„Арденският призрак“ е за войната. Не тази или онази война, макар че са споменати няколко конкретни, а за войната изобщо. Войната понякога става нечестна и се налага да умираш напразно, обречено, обидно... В такива мигове войниците се молят на Бог, викат майките или любимите си, призовават всичко, което би им помогнало. Тук молитвите им биват чути и изпълнени, макар и по неочакван начин. В действието на разказа присъства и една истинска легенда. Едва ли има човек, интересуващ се от военна техника, който да не е изпитвал обаянието на Кралския Тигър. Този танк като че е някаква еманация на германския дух – почти всемогъщ, почти

неуязвим, и в същото време обречен, нещо като Зигфрид и Хаген едновременно. Георги му е отдал своя дял почит, разказвайки тази иначе много човешка история. Както е винаги с неговите произведения, историческият фон и атмосфера са прецизно изградени.

В „Лице на прозореца“ също има война и танкови битки. А също и една Ремаркова атмосфера, в която се смесват носталгична музика, крехкото убежище на чувствата и въпросът „Защо е всичко това?“, който героите си задават. Много добър, компактно композиран разказ със завладяващ финал. В сюжетния похват има нещо от лекотата и „асистираното“ озарение, с които води читателя през преливащите се реалности един Виктор Пелевин. Чие е лицето на прозореца? Може би всеки е длъжен поне да се опита да разбере, инак животът би изглеждал като поредица от събития, сред които човек просто се носи, без да съзнава своето място в тях.

„Смъртта е нещо относително“ има за основа реални исторически събития. Един много известен престъпник е успял да избяга от възмездието. Или поне така му се струва. Краят го застига тогава, когато най-малко очаква. Всъщност не точно край. Никой не може да върне жертвите, но страданията им не бива да бъдат забравяни и разкази като този, освен преживяването от самото четене, са и нещо като отдаване на памет, още едно цвете върху безименните гробове.

„Коджиро“, както личи от името, има японска връзка. Но разказът започва от един лагерен огън до руско езеро. Ех, тези руски лагерни огънове... Колко са ни познати от старата съветска фантастика... Покрай тях винаги се забъркваше нещо вълнуващо, което можеше да ни запрати към невероятни открития и далечни земи, я до зловещи

истории като тая от прохода на Дятлов... Тук за сюжета е използвана аварията във Фукушима – едно от онези събития, които като че карат човек да се чувства напълно безпомощен и обречен. И в един момент всичко, което може да противопостави на стихиите, са добрата стара чест и чувство за дълг. А един истински самурай няма нужда от уроци за тия неща. Научно-техническата част както винаги е на висота, без да пречи на лекото четене.

За авторите на научна фантастика пътуването във времето е един вид „пробен камък“, който трудно може да бъде избегнат, нещо като вампирската тема за хорър писателите. „Малките детайли“ е разказът за пътуване във времето в настоящия сборник, като и тук всички малки и големи исторически детайли са старателно изградени. Окончателно ли е миналото, или можем да го променим, променяйки и настоящето? Във всеки случай, независимо от отговора, бъдещето пак е в наши ръце и ако успеем да живеем един с друг, миналото няма чак толкова да ни влияе.

Сборникът завършва с разказа, чието име според мен напълно справедливо носи. „Противоотрова“ си е истински шедьовър и по замисъл, и по изпълнение, с нищо неотстъпващ на най-добрите чужди образци. Действието се развива в свят, който е много подобен, ако не и същият като този от първия разказ. Могат да се търсят и намират отправки към Чандлър и Филип К. Дик, или даже да се види нещо като „Марлоу отговаря на въпросите на Рик Декард“, но „Противоотрова“ е много повече от това, едно наистина чудесно произведение. Хубавите неща винаги са и прости – какво му трябва повече на човек, освен хубава музика, хубаво питие, добри приятели и може би някой, когото да обича? Ами май само още

едно нещо – да спаси света, в който вярва. Колкото и да сме чели истории за това, винаги ще искаме и още една, стига да е добре разказана, а тази е такава.

Струва ми се, че рецептата за противоотрова е добре съставена и изпълнена и пожелавам успех на първия сборник на Георги.

И ще очаквам публикуването на другите му произведения. Бъдете сигурни, че той никога няма да ни трови с недобро писане.

д-р Александър Макелов

Не казвай сбогом, моя красавице

На Реймънд Чандлър

Анемичен слънчев лъч надничаше иззад олющената фасада отсреща, минаваше през прашния прозорец и огряваше димяща цигара в ръбест стъклен пепелник. Димът се виеше на странни пируети към посивелия таван и правеше и без това застоялия въздух в стаята още по-тежък. Стаята не беше голяма и орфаните избелели тапети и подредените покрай стените старомодни кантонерки не внасяха много уют в нея. До прозореца имаше тежко дъбово бюро, върху което стърчаха грамадни обувки. Човекът, комуто принадлежаха обувката, се беше изтегнал в протрит стол и яките му, обути в тъмен панталон крачища бяха проснати върху бюрото. Той имаше наситеносиви очи, чуплива кестенява коса и челюст като улично паве. Пушеше лениво и зяпаше сбогуващото се слънце и порутените жилищни сгради на отсрещната страна на улицата.

Беше изпил две кафета и изпушил пет цигари, когато някой почука на вратата на кантората. През матовото ѝ стъкло се виждаше тъмен силует с шапка. Почука се още

няколко пъти, преди мъжът зад бюрото да му извика да влезе. След секунда на прага застана висок, сух като вейка човек със сив костюм и сива шапка. Сивата му коса и осеяната с бръчици бледа кожа изпълниха малкия офис с усещане за есенна мъгла.

– Господин Морети? – попита мъжът, гласът му шумолеше като хартия.

– На вашите услуги! Фил Морети, частен детектив – отвърна другият и се поизправи на стола.

Гостът огледа критично стаята, мебелите и едрият си-воок човек, който сякаш заемаше половината пространство.

– Имам работа за вас, господин Морети. В случай че проявите интерес.

Детективът го погледна през леко притворени клепки и запали нова цигара.

– Слушам ви, господин, не ви чух името...

– Смит. Станли Смит – представи се гостът и сложи визитната си картичка на бюрото. – Адвокат съм.

– И какво ви води при мен, господин адвокат? – попита Фил.

– Всъщност един мой клиент има нужда от услугите ви. Адмирал Доналд Маккартър. Той отдавна се оттегли от служба, но може би сте чували за него.

– Аха, онзи Маккартър, с няколко мандата в политиката, нали?

Адвокатът кимна и измъкна пура от вътрешния джоб на самото си. Разпали я бавно и прецизно и духна няколко кръгчета дим към опушения таван.

– Адмиралът има малък проблем и не желае да се шуми около него. Затова реши да се свърже с вас. Имате репутация на дискретен и честен човек, господин Морети.

Детективът се надигна тромаво и отвори една от кантонерките. Извади от нея бутилка коняк и две чаши, наля по два пръста в тях и подаде едната на адвокатата.

– Ако приемете работата, ще трябва да отидете в имението му. Той е доста възрастен и вече рядко излиза оттам. Слави се като много щедър към приятелите и служителите си.

Морети се усмихна и вдигна чаша за наздравица.

– Дайте ми адреса и мисля, че ще се разберем с вашия старец, господин Смит.

Адвокатът кимна безизразно, допи коняка, извади от джоба си листче с адреса и го затисна с празната чаша. После измъкна от портфейла си една двайсетачка и я остави на бюрото.

– Това е за пътни разходи. Къщата не е много далеч, но, както казах, адмирал Маккартър е щедър човек. Излишно е да ви обяснявам, че работата е абсолютно поверителна.

– Второто ми име е дискретност, господин Смит.

Човекът в сиво кимна одобрително, после изгаси пурата си и се изправи. На излизане се обърна към Морети.

– Надявам се още утре да се видите с него, детектив.

Едрият мъж се ухили широко в отговор и дълго се взира в затворената врата. Изпуши още една цигара, докато разглеждаше листчето с адреса, после стана и отвори големия прозорец. Отвън нахлуха шумът на улицата и миризмата на изгорели газове от фучащите по нея коли и камиони. Горещината от отиващия си летен ден изпълни малкия офис и едри капки пот избиха по челото на Морети. Той поседя известно време така, после рязко дръпна надолу крилото на прозореца, за да остави жегата навън, а за себе си да запази малко аромат на хубава пура и средно скъп коняк.

На другата сутрин детективът стана рано и все още сънен се намъкна под душа. Водната струя се заби в темето му като сноп ледени шишове и бързо го разбуди. Когато приключи, Морети внимателно обръсна наболата си, твърда като тел брада и се настани с доволен и свеж вид в малката кухня. Докато преглеждаше вестника и проверяваше за съобщения безжичния си телефон, пое традиционната си закуска, състояща се от голяма като саксия чаша кафе и няколко цигари.

Щом свърши с кафето и вестника, той извади от гардероба най-хубавото си сако и го облече. Нахлупи тъмносиво бомбе и се огледа критично в огледалото, окачено на вратата на спалнята. Изглеждаше точно както трябва да изглежда един умерено състоятелен, почтен детектив на средна възраст. Смигна закачливо на образа си в огледалото и се запъти към гаража. Изкара на улицата пред къщата си своя тъмносин, не особено нов кабриолет, който не пасваше много на едрата му фигура. Тръшна се тромаво зад волана, включи на скорост и потегли сред облак уличен прах. След няколко минути се гмурна във вече засилващия се сутрешен трафик на крайбрежния булевард и се понесе в западна посока към луксозните предградия на Сан Анхел.

Пътуваше покрай спретнати квартали с палми и еднотипни красиви къщи, населявани основно от адвокати, зъболекари и счетоводители. Въздухът сякаш бе пропит с еснафско самодоволство и Морети изпита почти физическо облекчение, когато и последните къщи се стопиха в огледалото за обратно виждане.

Сега се движеше по черен като катран асфалтов път, който разсичаше тучни морави, осеяни с островчета от хилави храсталаци. Небето беше бледолилаво, а слънцето печеше като леярска пещ и прогонваше надалеч влагата от океана, скрит някъде зад скалистите хълмове. Фил отслаби леко натиска върху педала на газта и си остави време да се наслади на гледката и чистия летен въздух. В претъпкания и пращен град рядко му се удаваше тази възможност.

Постепенно пътят го поведе към невисок, обрасъл с красиви кипариси хълм. Спретнати и добре поддържани лозови насаждения бяха пропълзели по крайпътните ливади и полегатите склонове чак до рехавите иглолистни горички, а тук-там сред правите като конец редове се мяркаха работници с пъстри ризи и тромави като майски бръмбари трактори.

Детективът с удоволствие би спрял край пътя да се порадва на приятната пасторална атмосфера, но скоро трябваше да наближи отбивката за имението и се съсредоточи върху търсенето на табела и пътното отклонение. След няколкостотин метра зърна голямо метално пано с надпис – „Имение Маккартър – 1 км“, а малко след него се виждаше възтесен, посипан с бял чакъл път.

Морети намали плавно скоростта и свърна по отбивката към богаташката къща. Подкара бавно по хрущящата и мърдаща като жива настилка и ситните камъчета забарабаниха глухо по дъното на кабриолета. По някое време колата се качи върху път от плоски каменни плочи, далеч по-приятен за движение. След няколко минути достигна до висока ограда от ковано желязо, която преграждаше пътя, а плъзналият по нея бръшлян скриваше от любопитни погледи имението отзад.

Насред оградата имаше широка метална порта, изкусно украсена с бронзови цветя, и Морети неволно се възхити на майсторската изработка. Той се измъкна чевръсто от малкия си автомобил и закричи към вратата, без да бърза особено. Отляво на портата имаше остъклена кабина, явно предназначена за охраната. Вътре, върху удобен на вид стол седеше кльошав мъж с униформа. Изглеждаше млад, но можеше и да е стар. Кокалестото му лице с малки очички не даваше ясна представа, а рехавата му коса с неопределен цвят – още по-малко. Човекът погледна право през Морети, сръбна шумно от голяма чаша и продължи да си седи най-невъзмутимо. Това никак не трогна детектива и той почука по стъклото с широка усмивка.

– Здравсти, мой човек. Как я караш?

Пазачът го изгледа безучастно, но реши все пак да се обади:

– Това е частен имот. Разкарай се!

– Аха, знам. Обаче идвам при адмирала. Аз съм детектив и имам среща с него.

– Как пък не! Я се омитай! – изръмжа кльошавият.

Усмивката на Морети стана още по-широка и любезна.

– Добре, приятел. Както искаш. Само че, ако той разбере, че не си ме пуснал, ще изхвърчиш оттук като изстрелян с катапулт.

Пазачът примигваше несигурно и сякаш се чудеше какво точно е катапулт и дали боли да те изстрелят. Накрая все пак реши, че е по-безопасно да се обади където трябва.

След като говори по телефона, той изведнъж стана доста по-любезен.

– Извинете, господине. Бях малко груб, но тук се навърта всякаква папlach... Икономът ще ви чака на паркинга. – Натисна някакъв бутон и вратата се отвори безшумно пред колата. Детективът подкара по алея от мраморни плочи право към широк овален паркинг, явно предназначен за автомобилите на гости на имението. Встрани го чакаше висок слаб мъж, който имаше вид на язвджия.

„Тук май не си падат по гости“ – помисли си Фил, докато за пореден път измъкваше едрото си тяло от автомобила.

– Здравсти! Морети, частен детектив.

Киселият иконом кимна и му направи жест да го последва. Тръгнаха към къщата, която изглеждаше много просторна и стилна с мраморните си колони и широки тераси. Множеството декоративни, изрядно поддържани храсти и морави придаваха на мястото аристократичен вид. Минаха през обрасла с рози арка и стигнаха до неголям басейн с искряща синкава вода. Покрай басейна бяха наредени масички и шезлонги, на един от които се бе изтегнал мъж с безупречен бял костюм. Той имаше правилни черти, късо подстригана сива коса и изглеждаше здрав и твърд като издялан от дъб. Усмихна се ведро и стана да се здрависа с детектива.

– Благодаря, че дойдохте, господин Морети.

– На вашите услуги.

Адмиралът се усмихна и посегна да вземе две красиви винени чаши. На масата имаше сребърен съд с едри кубчета лед, от който стърчеше гърлото на бутилка. Адмиралът я измъкна и наля в чашите нежнорозова кристално бистра течност.

– Розе от Шато Маккартър – заяви той с гордост, докато подаваше едната чаша на детектива. – Родът ми го произвежда от столетия.

Фил отпи малка глътка и търкулна течността по езика си, за да достигне вкусът до всички рецептори. Издиша бавно, после поднесе чашата към носа си да вдъхне нежните плодови аромати.

– Розето е уникално. Наистина...

Доволен, че е впечатлил госта си, адмиралът го покани с жест да седне. Извади тънка пура и запали. Пуши замислено известно време, после бавно заговори:

– Ще карам направо, Морети. Никога не съм си падал по празните приказки.

Детективът кимна и също запали една от вездесъщите си цигари.

– Имам дъщеря – продължи Маккартър. – Казва се Вивиан. Голяма красавица е, но и много вироглава. Забърка се с неприятни типове.

– Изнудване?

– Де да беше. Бих се справил с това. Много по-лошо е. Мисля, че става дума за контрабанда или някакъв трафик. Такива неща...

– Това вече наистина не е добре – потвърди Морети, – трафикантите са кофти порода. Да разбирам ли, че не искате полицията да се намеси?

– Никаква полиция. Един скандал ще съсипе и мен, и Вивиан. Просто трябва да я намерите и да я върнете у дома. Ако трябва пари, бюджетът е неограничен. Вие също ще останете доволни, гарантирам.

Детективът кимна и запали нова цигара. Погледна към долината, която изглеждаше като сресана с огромен гребен заради полазилите я безбрежни лозови насаждения.

– Не съм скъпар – каза Морети. – Тарифата ми е трийсет пиастри на ден плюс разходите. Ще ми трябва снимка

на дъщеря ви, както и информация за последните места, които е посетила.

– Дадено! Ще ги получите, а също и триста пиастри аванс. Ако всичко мине гладко, бих добавил и една солидна премия. – Маккартър заби поглед в едрия мъж до себе си и тихо продължи: – Аз мога да съм много, много ценен съюзник. Мислете за това, докато търсите Вивиан.

Възрастният мъж бръкна в самото си, извади хартиен плик и го остави на масата.

– Това е вашият аванс. Вътре е и снимката на дъщеря ми, както и адрес на мотел, където е забелязана за последно.

Морети взе плика, напъха го във вътрешния си джоб, после бавно се изправи и подаде ръка да се сбогува. Десницата на адмирала беше твърда и възлеста като дърво.

– Ще се погрижа за вашето момиче, господине!

– Разчитам на това. И помнете какво ви казах! – отвърна Маккартър.

Морети тръгна обратно към паркинга, като този път киселият иконом не се появи, но сигурно го зяпаше иззад някое перде. Колата си стоеше там, където я беше оставил, сега порядъчно напечена от слънцето и големите ѝ никелирани фарове сякаш го гледаха с укор заради това. Той се метна пъргаво на седалката и потегли надолу към портала. Кльощавият недружелюбен охранител отвори вратата, без изобщо да си покаже носа от кабинката. Мощният турбомотор на кабриолета изръмжа дрезгаво и колата се понесе обратно към града.
